

Notes du mont Royal

www.notesdumontroyal.com

Cette œuvre est hébergée sur «*Notes du mont Royal*» dans le cadre d'un exposé gratuit sur la littérature.

SOURCE DES IMAGES

Google Livres

ΘΟΙΚΗ ΠΟΙΗΣΙΣ

SIVE

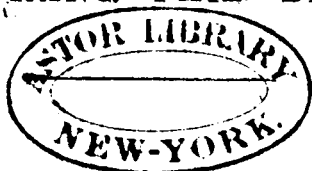
G N O M I C I

POETAE GRAECI

AD OPTIMORUM EXEMPLARIUM

FIDEM EMENDAVIT

RICH. FRANC. PHIL. BRUNCK.

EDITIO NOVA CORRECTA NOTISQUE

ET INDICIBUS AUCTA.

L I P S I A E,

SUNTIBUS GERH. FLEISCHERI JUN.

1817.

90000.

1910

1910

LECTORI

S. D.

RICH. FRANC. PHIL. BRUNCK

REGIAE INSCRIPTIONUM

ET HUMANIORUM LITERARUM ACADEMIAE

SOCIUS.

Quum a me Sophoclem iamdudum expectes, miraberis, Lector amice, nec forte moderate feres, libellum tibi obtrudi, qui nihil habet cum illo commune. Sic iam questi sunt ex amicis etiam meis nonnulli, quum necopinantibus illis, longeque alias res meditari me putantibus, profuerunt cura mea aliquantulum expoliti Argonauticorum Poëta, et facëtissimus veteris comœdiae scriptor. Bono animo es: explebitur cum Deo expectatio desiderii tui. Praelum tandem subiit Princeps Tragicorum: excusa iam sunt Scholia omnia, quorum de edendi ratione non ita pridem

sententiae suae participes fecit literatos omnes in Eruditorum Diario Vir morum probitate, integritate vitae, doctrinae elegantia apud bonos omnes maxime commendatus, et supra impurissimorum scurrarum calumnias et convicia immensum quantum evector. Perductae sunt item ad finem quatuor Tragoediae; quinta operas exercet. Inceptum opus, quantum per me licebit, non intermittetur; nec tamen ita properabitur, ut festinationis olim poenitendum mihi sit, neu, si quid mihi interea diversum arriserit, animo ut non geram morem. Datam fidem praestitutum me spero; sed videto: in diem certam non promisi; nec a Sophoclis studiosis pignora pelliciendo, argento quemquam circumduxi, quod faciunt hodie nebulones quidam perditissimi, ita ut integrum mihi semper futurum sit; uti legitima exceptione.

Iam vero, quatenam fuerit in edendo hoc libello ratio consilii mei, paucis docendus es. Poetarum; quos Gnomicos vocant, editionem accuratam et venustam nullam videram. Veteris sapientiae, Graecaeque elegantiae studiosis gratum me facturum quid putavi, si eis enchiridion

hoc nitidius politiusque ornatum traderem. Theognidem, qui agmen hîc ducit, primus in lucem edidit Aldus Manutius, cuius liber instar est veteris apographi, quo ipse usus est. Cœdiciis illius vitium, ut in principem editionem, sic ex ea in ceteras omnes permanavit, quod quale sit, cuivis hanc novam cum aliis conferenti statim in oculos incurret. Nempe Theognidis poësis quae superest, non est continuum opus, sed ex fragmentis constat e variis illius hominis elegiis aut poëmatibus excerptis.*) Illam ad quatuor codices Bibliothecae Regiae contuli, quorum in tribus sententiae fere ad eundem modum distinctae sunt, quo in hoc libello. Singulae vel in capite habent literam maiusculam miniatam, vel litera illa carent, vacuo relicto spatio, ubi peritioris calligraphi manu

(*) Valckenarius ad Euripid. Phoeniss. p. 154. b. Theognidis reliquias dicit male cōsarcinatas. Idem ad Xenophont. Memorab. p. 239. sq. Ern. „Videntur, quae nobis supersunt, Theognidea ex variis Elegiis conflata.“ Quid quod pro Anthologia e variorum poëmatibus decerpta habuit Heynius ad Homer. II. T. VII. p. 720. „Quae habemus [Theognidea], inquit, sarrago sunt ex pluribus ac diversis poëtis; quae tamen ad Cyrnum scripta sunt, pro antiquioribus haberi possunt.“]

pingenda erat. Praeterea qui primus far-
raginem illam coagmentavit, Theognideis
versus plurimos immiscuit aliorum aucto-
rum, Tyrtaei, Mimnermi, et maxime So-
lonis. Poterant quidem illi inter Theo-
gnideos relinqui, si Theognis seorsim et
sine ullo comitatu excuderetur; sed quum
adiunctos habeat illos ipsos scriptores,
quorum possessionem invaserat, interdicto
adversus eum agi, tum aequitatis, tum
concinnitatis ratio postulabat; qua de re
in notis dixi.

Insunt huic editioni omnia, quae con-
tinet pars altera editionis Poëtarum mi-
norum Graecorum Radulphi Wintertoni,
Cantabrigiae excusae anno MDCLXXVII.
praeter Orphei, vel nescio cuius id no-
men mentiti, fragmenta tria, quae in Or-
phicorum editione Gesneriana legi satius
visum est, ideoque removenda duxi. Sed
horum in locum Cleanthis pulcherrimum
Hymnum suffeci; insuperque Hesiodi Poë-
ma *ἠθικόν*, si quod aliud, huic collectioni
addidi. Pseudo-Phocylidis carmen ex iis-
dem Regiis codicibus emendavi, qui Theo-
gnidem continent, quorum unus Hesiodum

etiam habet. Alia quaecunque omnia Stobaei Florilegium servavit, ad scriptum codicem Bibliothecae Regiae collata, longe emendatius quam antea in hoc libello exhibentur. Solonis inter veteres Sapientes praestantissimi non pauca solum fragmenta, sed quaecunque ad nostram aetatem pervenerunt et conquiri potuerunt,*) secundis curis limatiora in hanc collectionem intuli. In Comicorum vero sententiis fragmenta aliquot, quorum partem tantum Winter-toni editio exhibet, integra dedi, ex auctoribus qui ea servarunt.

Latinam versionem plerisque horum carminum adiungi solitam, ut tironibus damnosam, doctoribus inutilem, consulto omisi. Ne tamen hic libellus omni utilitatis aut voluptatis fructu careret, quem capere possent qui literis graecis haud fuerunt imbuti, sententias et fragmenta, ab Hugone Grotio, aliisque summis viris eleganti carmine latino reddita singulis graecis subieci. Notas addidi breves, criticas fere et graecae lectionis constitutionem spectan-

[*) De Solonis reliquiis nonnulla habet Valckenarius ad Herodot. p. 454.]

tes. *) Anthologiam sententiarum parallelarum e graecis latinisque Poëtis facere perfacile fuisset; sed inutili mole librum onerare nolui. Stobaeum adeant et florilegia latinorum Poëtarum, qui, quot diversis modis res eadem possit enuntiari, perpendere amant. Pauca sunt haec, quibus te volebam, Lector amice; nec te diutius demorabor. Fruere hac nostra opella, quae si tibi tuisque ita, ut fore confido, erit accepta et utilis, otium mihi tranquillum et diuturnum precare, quod nulli aliî rei libentius impendam, quam ut bonarum literarum studiis commodem.

Dabam Argentorati 13. Martii 1784.

[*) Hae notae in Argentoratensi editione, ut in omnibus Brunckianis, textum poëtarum sequentes posteriorem libri partem conficiunt: cuius ordinis rationem reddit ipse Brunckius in praefatione ad Comicum paulo post insertam. Nos commodioris usus gratia singulis versibus, quo quaeque pertinebat, substravimus: ad quos lectores meminisse oportet, sicubi in textu editum viderint, quod in notis, scriptis, ut videtur, post textum iam typis expressum, certe aliquanto post excusis Argentorati, retractatur.]

G N O M I C I

P O E T A E G R A E C I .

LIBRARIUS
PUBLI
PUBLI

Notes du mont Royal

www.notesdumontroyal.com

Une ou plusieurs pages sont omises
ici volontairement.

ΚΑΛΛΙΝΟΥ ΕΦΕΣΙΟΥ.

Μέγρις τευ κατάκεισθε; κόντ' ἄλκιμον ἔξετε θυμόν,
 ὦ νέοι; οὐδ' αἰδεῖσθ' ἀμφιπερικτίονας,
 ὦδε λίην μεδιέντες; ἐν εἰρήνῃ δὲ δοκίτε
 ἦσθαι· ἀτὰρ πόλεμος γαῖαν ἅπασαν ἔχει.

* * * * *

5 καί τις ἀποθνήσκων ὕστατ' ἀκοντισάτω.
 τιμῆν τε γάρ ἐστι καὶ ἀγλαὸν ἀνδρὶ, μάχεσθαι
 γῆς πέρι, καὶ παίδων, κουριδίης τ' ἀλόχου,
 δυσμενέσιν· θάνατος δὲ τότε ἔσσεται, ὅππότε κεν δῆ
 Μοῖραι ἐπικλώσωσ'· ἀλλὰ τις ἰδυὺς ἴτω
 10 ἔγχος ἀνασχόμενος, καὶ ὑπ' ἀσπίδος ἄλκιμον ἦτορ
 ἔλσας, τὸ πρῶτον μίγνυμένου πολέμου.

Fragmentum e CALLINI Elegia servavit Stobaeus Tit. LI. De Callino, Elegiacorum poetarum antiquissimo, quaedam lectu digna sunt in Actis Academiae Parisiensis T. VII. p. 364. [Conf. liber bonae frugis, Io. Valent. Franckii Callinus sive quaestionis de origine carminis elegiaci tractatio critica. Acced. Tyrtaei reliquiae cum prooemio et critica annotatione. Alton. et Lips. 1816. 8.] Tertius hexameter in Stobaei codd. omissus et: eius in locum Cameracius versum hunc sufficit:

εἰδὺν τε ἀσπίδα θέσθω ἐν ἀντιβίοις πολεμίζων.

quem recepit et in versione expressit Grotius. BRUNCK.

8. θάνατος δὲ τότε ἔσσεται, ὅππότε κεν δῆ. Sic bene Stobaei liber scriptus. Grotius edidit δὲ ποτ' ἔσσεται, ὅππότερον δῆ: BRUNCK.

- οὐ γὰρ κως θάνατόν γε φυγεῖν εἰμαρμένον ἐστὶν
 ἄνδρ', οὐδ' ἦν προγόνων ἢ γένος ἀθανάτων.
 πολλάκι δηϊότητα φυγῶν καὶ δοῦπον ἀκόντων
 15 ἔρχεται, ἐν δ' οἴκῳ μοῖρα κίχεν θανάτου.
 ἀλλ' ὁ μὲν οὐκ ἔμπης δῆμῳ φίλος, οὐδὲ ποθεινός·
 τὸν δ' ὀλίγος στενάχει καὶ μέγας, ἦν τι πάθῃ.
 λαῶ γὰρ σύμπαντι πόθος κρατερόφρονος ἀνδρός
 θνήσκοντος· ζῶν δ', ἄξιος ἡμιθέων.
 20 ὥσπερ γὰρ μιν πύργον ἐν ὀφθαλμοῖσιν ὄρωσιν·
 ἔρδει γὰρ πολλῶν ἄξια μῦθος ἑών.

17. ἦν τι πάθῃ. *si in pugna ceciderit.* De hoc euphemismo vide quæ notavimus ad Comici Concion. 1105. Idem in Pace 169.

ὡς ἦν τι πεσὼν
 ἐνθίνθε πάθῳ, τοῦ μοῦ θανάτου
 πέντε τάλανθ' ἢ πόλις ἢ Χίον
 ὑφάγηται.

Quandoque additur κακόν, ut in Euripidis Androm. 89.

ἀλλ' εἰμ', ἐπεὶ τοι γ' οὐ περιβλεπτός βίος
 δούλης γυναικός, ἦν τι καὶ πάθῳ κακόν.

Quos versus protuli, ut levem maculam e priori senario abstergerem. Male editum est ἐπειτοί κόν —. ВУРНСК. Falli Brunckium, docuit Porsonus ad Euripid. Med. p. 448. ed. Lips: alter. Xenophon de Rep. Athen. prope fin. ἐπεὶ τοι καὶ οὕτως ἔχει. Morus: „L. ἐπειτοίγε, σικκιδεμ. καὶ non habet locum.“ Erravit vir egregius. Longinus sect. XXIII. extr. ἐπεὶ τοι τὸ πανταχοῦ κώιδωνας ἐξῆφθαι λίαν σοφιστικόν. Scribendum esse ἐπεὶ τοι καὶ τὸ πανταχοῦ —, non dubitabis, si contuleris diversitatem scripturæ e Codd. enotatam in edit. Weisk. p. 591.

Notes du mont Royal

www.notesdumontroyal.com

Une ou plusieurs pages sont omises
ici volontairement.

CALLINI EPHESII

ELEGIA

INTERPRETE HUGONE GROTIQ.

Quonam hic usque tepor, Iuvenes, quando ignea
vobis

vis animi? Non vos Amphiperictyonum
tam segnes censura movet? vos alta putatis
otia, quum tellus undique marte fremat.

Iam quicumque vir est, scutum ferat obuius hosti,
et iaculum vibret vel moriente manu.

Gloria namque ingens adoriri cominus hostem
pro grege natorum coniugeque et patria.

Fortibus et pavidis condicto tempore mortem

Parca feret. Rectum quilibet interea
protendat gladium, clypeo generosa recondens
pectora, dum primo sanguine pugna calet.

A fato nulli mortis fit gratia, non si
auctores generis sit numerare Deos.

Saepe aliquem elapsam circumstridentia tela,
in lare privato mors inopina rapit:

mors vilis populo, et nullum meritura favorem.

Fortem plebs celebrat, grataque nobilitas,
sive cadens populi gemitus expressit amantis,
seu vivens auget semideum numeros,

vertitque in se oculos ceu celso vertice turris:
quippe unus multos laudibus exsuperans.

Notes du mont Royal

www.notesdumontroyal.com

Une ou plusieurs pages sont omises
ici volontairement.

INDEX POETARUM

QUORUM CARMINA AUT FRAGMENTA HOC
SYNTAGMATE CONTINENTUR.

(Numeri paginas indicant.)

A.

Alexis. 255.
Amphis. 256.
Alexandrides. 256.
Antiphanes. 257.
Apollodorus. 259.

C.

Callimachus. 192.
Callinus. 87.
Cleanthes. 203.
Clearchus. 281.
Crates. 274.

D.

Diodorus. 272.
Diphilus. 260.

E.

Eratosthenes. 194.
Eriphus. 278.
Eubulus. 273.
Euenus. 190.

G.

Gnomae. 300.

H.

Hesiodus. 212.
Hipparchus. 274.

L.

Linus. 184.

M.

Menander. 261.

Menecrates. 194.
Metrodorus. 196.
Mimmermus. 99.
Monosticha. 300.

N.

Naumachus. 176.
Nicostratus. 275.

P.

Panyasis. 186.
Pherecrates. 275.
Philemon. 267.
Philippides. 276.
Philippus. 275.
Phocylides. 125.
Phocylides, Pseudonymus.
152.
Posidippus. 195, 278.
Pythagoras. 145.

R.

Rhianus. 188.

S.

Simonides. 128.
Solon. 104.
Sotades. 276.

T.

Theognis. 3.
Timocles. 279.
Tyrtaeus. 89.

INDEX IN NOTAS.

A.

- ααδής*. 25.
ἀβροχαστήεις. 152.
ἀγανόφωνων antepaenultima producta. 158. [Cyclicus poeta apud Scholiast. ad Euripid. Orest. 1392. Barn. *χουσειην, φύλλοισιν ἀγαννοιαί κομώσαν*. Clarissimus Matthiae edidit simplici *ν, ἀγανοῖς*.]
ἀγκυλομήτης, ἀγκυλόμητις. 214.
ἄγνοια et ἄνοια confusa. 326.
ἀγνύναι cum digamma. 231.
ἄδεικτος. 163.
ἀδηνείη. 131.
ἀδηνής. 131.
 Adiectivum a substantivo structurâ disparatum. 230.
αἰεΐδεν. De futuro h. v. 3.
Aeschines orator. 156.
ἀθανασία. De quantitate h. v. 278. *ἀθανασία et ἐθθανασία confusa*. 278.
ἀθάνατος. De quantitate h. v. 278.
αι infinitivorum elisum. 241.
αι et ε confusa. 42.
ἀκίφαλοι versus. 71. 231.
ἀκραής. 239.
Aicathous. 54.
ἄλεινός, calidus. 158.
ἄλεινός, vitandus, barbarum. 158. [Libri Barrocciani scriptura expressa est ex Hesiodi carmine extr. Conf. Callimach. H. in Cerer. 23.]
Alexis. v. infra s. v. *κύλιξ*.
ἄλλοτε ἄλλως etc. 14. 108.
ἀλφειστήρ, ἀλφειστής. 216.
ἄμαν, ἀμασθαι. 229.
ἄμαξα, ἄμαξα. 30.
ἄμετρι, ἀμέτρως. 164.
ἄμῆτωρ. 129.
ἀμφι et οὐνεκον posita ἐκ παραλλήλων. 169. sq.
ἄμω indeclinabile. 159.
ἄν pro εἰάν positum corripiatur an producatur qu. Conf. not. ad p. 269.
ἀναγκαῖος. 25.
ἀνακλήτωρ. 273.
ἀναλίσκω. De augmento h. v. 274.

Anapaestus in pari sede
versuum iambicorum.
151.

ἀνάσχετος. 11.

ἀνδάνειν. De constructione
h. v. 5.

ἀνὴρ. De quantitate pae-
nullimae 306.

ἄνοια et ἄγνοια confusa. 326.

ἄνοχητος 11.

ἀντιπνέειν ἀνέμοις. 162.

Aoristus sententiam indi-
cans generalem. 227. Ao-
ristus medii passivā si-
gnificatione. 166. [Add.
Leonid. Tar. LXII. 2.
Etiam in Callimachi H. in
Apoll. init. ἐσεΐσατε vide-
tur positum pro ἐσεΐσθη.]

ἀπάλαμος, ἀπάλαμος. 24.
213.

ἄπᾶτωρ. 129.

Apollonius Rhodius. 169. 39.

ἀπὸνίπτεισθαι. 66.

Ἀργυρόντης. 215.

Aristophanes. 148.

ἄρομένοι. 215.

ἄροτος et ἄροτρον confusa.
76.

ἄροσθι κόρος. 168.

Articulus a substantivo se-
iunctus interserto pronom-
ine. 56.

ἀρχὴ καὶ τελευτῆ καὶ μέ-
σον. 3.

ἄστεος synizesin passum.
153.

Attractio. 235. [Aliud at-
tractionis genus tetigi in
not. ad Epistol. Pythagor.
p. 300. Orell.]

ἀτυξέσθαι. 170.

αἰθίς. 214.

αἰώνη. 129.

αἶψα. 214.

ἀυτομήτωρ. 129. [Prorsus
geminum est ψευδοπάτωρ

Callimachi H. in Cerer.
90.]

αὐτός. αὐτός. 27. 47. 62.

αὐτοῦ de persona secunda.
305. 327.

B.

βαθυκλήτης. 14.

βαίνειν de coitu. 16.

βασιλῆς. 224.

Βίβλιος. 239.

βλάπτειν i. q. στερεῖν. 94.

βοῆ. ὅσον ἀπὸ βοῆς ἔνεκα.
170.

βρόγος priori producta. 71.

Βύβλιος. 239.

Γ.

γαλῆ 259.

Δ.

Dativi pluralis vocalis qua-
tenus elidatur. 5.

δέ in apodosi. 226.

δεικνύειν. 163.

δεινός. 9. 39.

δειπνολόγη. 4. 244.

Demonaχ. v. infra s, v.

ὑπέρθεος.

Demosthenes. 155.

δεννάζειν. 77.

δεσμός et πέδη iuncta. 155.

δηλίφρων barbarum. 179.

διακρίνειν. 100.

διάπτορος. 215.

διομήτωρ. 129.

Δίος. 225.

δίχα. 9. [Aeschylus Pro-
meth. 935. Br. ὅσον τὸ τ'
ἄρχειν καὶ τὸ δουλεύειν

- διχα. Chœph. 774. Sch.
alt. ἔχεις τῶ τῶν λελεγε-
νον διχα;]
- διχόμενος. 9.
δολομήτης, δολομήτης. 214.
δοραὶ αἰγῶν. 7.
δόλιος an i. q. δόλιος. 41.
Dualis pro plurali usurpa-
tus. 220. Dualis aoristo-
rum persona III. in —ον.
221.
δύο, δύο. 325.
δυναῖς. 239.
δύσσομαι. De quantitate h.
v. 56.
δύο. v. s. v. δύο.
δυναῖν. 216. [Activum iam
usurpavit Homerus, si
fides libello de Homeri-
ca poësi, quem alii tri-
buunt Plutarcho, alii
Dionysio Halicarnassen-
si, p. XL. extr. Barnes.]

E.

- ἐαφ synizesin patitur. 253.
ἐαυτὸν de persona secunda.
305. 327.
ἐβδόμας eliciendum e præ-
gresso ἐπτά. 110.
εἰ cum coniunctivo. 94. 106.
εἶθ' cum infinitivo. 156.
[Cum Euripideis compa-
randa Homericæ Odys.
XXIV, 576. sqq. ubi par-
ticulae optandi εἰ γὰρ
eadem ratione regunt in-
finitivum iunctum nomi-
nativo participii.]
εἰθίλειν. 145.
εἰπεν τόπον, ἐκ τόπον. 94.
εἶναι. Coniunctivus εἶναι,
εἶη, εἶη. 172. 238. εἶμεν.
18. Ellipsis coniunctivi. 22.
Ellipsis imperativi. 157.

- [v. Schol. ad Pindari Ol.
XIV. 21. — Num forte
haec ellipsis etiam ibi ob-
tinet, ubi infinitivus cum
accusativo ἐπιταγματικός
aut ἐγκτικῶς positus est?]
εἴνεκεν an in scena locum
habuerit. 308.
εἶς i. q. μόνος. 157.
εἶς et ἐκ confusa. 274.
εἰσσεύεσθαι i. q. προσφέρει-
σθαι. 65.
εἶσω et ἐγὼ confusa. 7.
ἐκ et εἶς confusa. 274.
ἐκ et εἰ confusa. 25. [Mo-
nui de hac confusione in
Melet. p. 69. Satis fre-
quentem esse, docent no-
tae Uptoni ad Dionys. Hal.
de compos. verb. p. 162.
Lips., Weiskii ad Longi-
n. p. 571., Schneideri
ad Aristotel. H. A. T. III.
p. 259. T. IV. p. 154. et
ad Xenophont. Opusc.
Polit. p. 56., Schleusneri
Cur. noviss. in Phot. col.
526., Astii ad Theophr.
Char. p. 95.]
ἐκράπελος. 23. [V. not. ad
Pindari Pyth. IV. 186. ubi
unice verum puto ἐκρά-
πελον.]
Ellipsis verbi finiti e se-
quente oratione subau-
diendi. 228. verbi cognati.
10. sq. 14. verbi rarior.
42. totius sententiae. 240.
[Conf. v. 607. Nisi forte
h. l. plene interpungen-
dum post λεμὸν, versus-
que 605. et 606. iungendi
praecedentibus. Quod si
probas, versus 605. et
604. pro parenthesi sunt
habendi.]
ἐμβροτος, ἐμβρον. 167.

ἐνδοθεν, ἐνδοθι. 236. 259.
sq. 245.

ἐνεκα; οὐνεκα. Graeci his
particulis licenter usu.
170. [Etiam in ὄθ' οὐνεκα
puto duas particulas idem
significantes ἐκ παραλλη-
λου positas esse. Qua-
propter nolim cum Lo-
beckio scribere ὀθούνεκα:
quam scripturam tetigi
in not. ad Sophocl. Aiac.
T. I. p. 229. Ex uno So-
phocle. (Aiac. l. c.) ὄθ'
οὐνεκα habet H. Step-
hanus Thes. T. I. c. 1204.
H. Poterat citare etiam
ex Aëtio. Oed. Col. 855.
Item ex Aeschvlo, qui
Prom. 330. ζῆλόν ὄθ' οὐνεκ
ἐκτός αιτίας κρείς. ubi
quae continuo sequuntur
πάντων μετασχών καὶ τετολημῶς ἐμοί,
dignam animadversione
structuram habent: nam
vis praepositionis μετὰ
pertinet etiam ad sequens
participium τετολημῶς.
Non infrequens hoc
idioma est in verbis cum
praepositione σὺν com-
positis: aliquanto rarius
in verbis compositis cum
aliis praepositionibus. De
illis notavi nonnulla in
Indice ad Gregor. Cor.
p. 1032. quibus hęc ac-
cedant sequentia. Euri-
pides Iphig. T. 668. καὶ
συσφαγήναι καὶ πικροθί-
νας δέμας. Etymolog. M.
col. 745. in. συμβαρύνεται
καὶ ὀξύνεται τοῖς ἀρωγι-
κοῖς. ad quem locum Syl-
burgius p. 44. b.: „sen-
sus est, συμβαρύνεται καὶ

συνοξύνεται, praepositio-
ne in utroque commate
subaudita.“ Verborum
cum ἐκ compositorum
hoc reperi exemplum.
Homerus Odys. XXII.
56. ὅσα τοι ἐκπίπεται καὶ
ἐδηδοται ἐν μεγάροισιν. h.
e. ἐκπίπεται καὶ ἐξεδι-
δοται.]

ἐντρέπασθαι. 31.

ἐντρέειν, ἐντρένειν. 18.

ἐξαιτίας. 147. 155.

ἐξω et εἰσω confusa. 7.

ἐπαινέειν. De forma futuri
h. v. 10. 64. [Utramque
formam frequentatam
fuisse, docent verbalia
αἰνετός et αἰνητός: quo-
rum posterius Lexicogra-
phi parum curarunt. Pin-
darus Nem. VIII. 66. αἰ-
νήτων αἰνητά.]

ἐπαμήσασθαι γῆν. 34.

ἐπεὶ cum conjunctivo. 99.

ἐπεὶ οὐ non semper coa-
lescunt persynizesin. 241.

ἐπεὶ τοι καί. 83. [Plato

T. XI. p. 19. Bip. ἐπεὶ

τοίγε καὶ ὁρθῶς αὐτὸ ὁ

θεὸς εἶπε: Bekkerus de-
dit ἐπεὶ τοι καὶ — II, 5.

p. 424.]

ἐπι. ἐφ' ᾧ γε, ἐφ' ᾧτε. 264.

ἐπὶ et περὶ confusa. 179.

Ἐπιγραμμα Megaris reper-

tum. 54.

ἐπιδείξιν. 164.

ἐπιμάχην vox non Graeca.

224.

ἐπιπειθείη. 156.

ἐπιφύρειν. 171.

ἐρατός passim corruptum.

90.

ἐργάζεσθαι. ἐργάσαιο, ἐργά-

σαιο. 214.

ἔρκος ὀδόντων. 110.

Ἐπιελάτ. *Ἐπιελέτς.* 215.
ἴοτε et *εἴτε* confusa. 51. [v. not. ad Dionys. Halic. de comp. verb. p. 508.]
ἔτερος. τοῦτερον etc. 155.
ἔτος an digamma habuerit. 219.
εἶ et *ἐκ* confusa. v. *ἐκ*.
εὐαίης. 239.
εὐθανασία. 278. sq. *εὐθανασία* et *ἀθανασία* confusa. 278.
εὐθύ, *εὐθύς.* 154.
Euripides. 5. 7. 88. 156. 168.
εἴτε et *ἴοτε* confusa. v. *ἴοτε*.
Eutecnius. 226.
εὐτράπελος. 25.
ἐγίσσασθαι γαῖαν. 54.
ἐπιπνεῖσθαι. 235.
ἔργον pro. ὄν. 136.

Z.

Ζεφρεῖη primā productā. 71.

H.

η correptum. 137.
ἠβώω. 60. 243.
ἦθεα. 222. [Illic cur *τε* omitti oporteat, causa non alia videtur habenda esse quam digamma. V. Heynius ad Hom. Il. T. VII. p. 754. qui „In Hesiodo“ inquit „aliquot locis est emendandum“. Quod si verum est, v. 121. corrigas: ἀρθροῖσι κατὰ ἦθεα. Vid. Hom. Odyss. XIV. 411. Et conf. not. ad p. 236. et 243.]

Herodotus. 33.
Hesiodus. 154. 241. v. supra s. v. *Ellipsis*. item s. v. ἦθεα. item infra s. v. *μεμνημένος*.
Hesychius. 12. 25. 131. 179.

Θ.

θαλά. 159.
Theognis. v. infra s. v. *μελεῖσθαι*.
Theognidis patria. 54.
θηροφόνη. 4.
θησκειν. τεθνᾶσαι 15. [*τεθνᾶσαι*, mediā productā, legitur in Aeschylī Agam. 547. Schütz.]
θηρός, mortuus. 164.
Thucydides. 17.

I.

ι dativi elisum. 110.
Iamblichus. 163.
ἱερός. 226.
 Infinitivorum futuri temporis usus Graecae linguae proprius. 16. sq. [Xenophon Anab. II. 4. 19. *ὡς οὐκ ἀκόλουθα εἶη τὸ ἐπιθίσθαι καὶ λύσαι τὴν γέφυραν*. Schneiders: „Ita margo Steph. cum libro Brodaeī habet pro vulgato τὸ *τε* ἐπιθίσεσθαι καὶ τὸ λύσειν.“ Vulgatum hoc *τε* quidem non offendit. — Schol. ad Pind. Nem. VII. 141. *δύνασαι* — ἀπυλλάξειν.]
ἰσηξ. 221.
ἰσημι cum digamma. 213. 248.

ἴσος, ἴσος. 60. ἴσος et ἴσος
confusa. 226.
ἴσως, pariter. 20.

κωλύειν. i. q. κολάζειν.
171.

Κ.

Caesurae vis ad producendum. 27.

καθιναῖσθαι. 233.

καί γάρ postpositum. 49.

καί et ὡς confusa. 59.

καίνας. αἰί τι καινόν etc. 279.

καίσεχατος. 326.

Callimachus. v. supra s. v. Aoristus.

καλός. De quantitate h. v. 311.

κατατιθέναι, κατατίθεσθαι.
32.

κατοπάζειν. 226.

κακοροσσάμενος. 213.

καῖσμα. 21. sq.

καῖσος. 21.

κεφαλήφο, κεφαλήφι. 237.

Κήρινθος. 60.

κήρηξ, κήρουξ. 215. sq.

κίχωνος. De quantitate h.
v. 137.

κλήτηρ. 273. sq.

Coronae convivales. 66.

κόρος ἄροην. 168.

Corporis humani dissectio.
160.

κοῦρα. 180. [Callimach. H.
in Dian. v. 72.]

κόχλος κή. 179.

κρίσσων, κρίσσειν. 46.

κτάσθαι passivā significatione. 145. sq.

κυδνός. 223.

κυδρός. 223.

κῆλιξ subaudiendum. 38.

[Num in Alexidis fragm. I.
v. 5. scribendum τὰς
ἀκροίτους πίρουεν?]

Cypria. v. infra s. v. μελε-
δῶναι.

Λ.

λανθάνειν. ληλησμένος, λε-
λασμένος. 187. [Epicam
formam Panyasidi dudum
reddiderant H. Step-
hanus et Wintertonus, quos
secutus est Gaisfordus.]

λείπειν. De aoristo I. h.
v. 148.

Λ βὴν αἰί τι καινόν etc.
279.

Liquidae pronuntiando ge-
minantur. 134.

λιτοργός. 129.

Louginus. 88.

Lycurgus orator. 89.

λυμαίνεσθαι. De constru-
ctione h. v. 318.

λωβᾶν. 156.

Μ.

Magnetismus animalis. 108.

μάκαρος. 109.

μεγακήτης. 14.

Megara. 54.

μεθιέναι, μεθίεσθαι. 94.

μελεδῶναι, μελεδῶνες. 215.

[Etiam in Theognid. v. 863.
malim μελεδῶνας. item in
fragmento Cypriorum,
quod Bekkerus ad illum
versum citavit.]

μελετᾶν τινος. 226. [V.
Schol. ad Pindari Ol. VI.
61. et XIV. 26. Nem.
VI. 91. et VIII. 32. Isthm.
V. 56.]

μεινημένος. Usus huius
participii. eiusque abso-
lute positi, solennis est

in formulis imperandi.
 V. Hesiod. 592. (ubi prae-
 stat quod al. habent, *οἶρα*
ἔργα.) 584. 656. 675. Plene
 idem 275. sq. *ἀλλὰ σὺ γ'*
ἡμετέρας μεμνημένος αἰὲν
ἔφευγες ἐργάζεαι. Abun-
 danter Aeschylus Choeph.
 676. sq. Schütz. alt. *πρὸς*
τοὺς τεκνόντας πάνδικους
μεμνημένος τεθνεῶσ' *Ὁρέ-*
στην εἰπέ· μηδαμῶς λάθη.
 Hunc quoque usum iam
 in Homericæ poësi repe-
 rias. v. Il. V. 265. XIX.
 153.
μεταδιδόναι. 62.
μετέχειν. 62.
μέτρον. κατὰ μέτρον. 164.
μη velans cum imperativo
 aoristi. 155. [Aeschylus
 Prom. 552. Br. *μηδέ σοι*
μελησάτω.] cum coniun-
 ctivo praesentis. 156. 158.
 cum futuro. 318. [Ae-
 schylus S. c. Th. 252.
 Br. *μηδὲν τῶνδ' ἐρεῖς.*]
μητρομήτωρ. 129.
μητροπάτωρ. 129.
μικρὸς et ὀλίγος confusa. 316.
Minnermus. 90.
μοῖραν absolute usurpatum.
 154.
μόνος i. q. εἷς. 212. *μόνος*
 [τῶν], *ὄσα* etc. 203.

N.

ν paragoricum. 5. 9. 19.
 21. 63. 107.
νάς. *νέα* monosyllabum.
 248.
νεύσρων. 187.
 Neutra adiectivorum. 19.
 59. 48. 59.
νήφων, νήφονος. 47.
 Nominativus cum infinitivo

loco imperativi posito. 56.
 169. [Aeschyl. Prom. 711.
 sq. *οἷς μὴ πελάζειν, ἀλλ'*
ἀλιστόνοισι πόδας χρίμπτου-
σα βαχίαισιν ἐκπερᾶν χθό-
να. Vid. Hesiod. Op. 742.
 746. Naumach. 32. et
 sic saepissime. Alibi accu-
 sativus ponitur, v. c.
 Hesiod. Op. 751.] No-
 minativus cum infinitivo
 loco optativi posito. 156.
 [Usus illius infinitivorum
 quam dedi explicationem
 in notis ad L. Bos. Ellips.
 p. 620., eam explodit Her-
 mannus in commentatione
 de ellipsi et pleonasm-
 o in Gr. I. p. 131. sq.
 Sed in illa disputatione
 viro egregio, ut sumus
 homines, humani quid
 accidisse, facile suspica-
 beris, si contuleris quae,
 cum meis illis amicissimè
 conspirantia, adnota-
 vit ad Viger. p. 733.
 sq. ed. I. p. 745. ed. II.
 Add. I. I. H. Nastii li-
 bell. *Ueber Homers Sprache*
 p. 25. Conf. tamen
 quae notavi supra s. γ.
εἶναι.]

νόμος, cantilena, fabula. 25.
νύμφα. 180. [Callimach. H.
 in Del. 215.]
νώνυμος, νώνυμος. 219.

Ξ.

Ξηνοδόχος, Ξενοδόκος, Ξενο-
δόχος. 318. sq.
Xenophon. 17. 88. 155. V.
 etiam supra s. ν, Infinitivorum etc.

O.

ὄ, ὄ, το. Una articuli in-
solens. 48.

ὄδε, ὄ δέ. 222. 224. 225.
237. 243. 247.

ὄθ' οὐνεκα. v. supra s.
ἐνεκα.

οἰζυρός. 151.

οἶκος etc. cum digamma.
241.

οἶος et ἴος confusa. 226.

ὀλιγος et μικρός confusa. 316.

Homerus. 99. 241.

ὀμοῦς. 8. una cum. 22.

Oxytonorum apostrophum
passorum recta tonosis.
72.

ὀπάζειν. 226.

Oppianus. 195.

Optativi usus in interroga-
tionibus sine ἄν. 195. cum
ἄν. ibid.

ὄρη et ὄρη confusa. 19.
225.

ὄρη et ὄρη confusa. 19.
225.

ὄρον. De quantitate h. v.
162.

ὄρη, ὄρη. 70. [Schol.
ad Pindari Ol. I. 115.

"ὄρη, ἢ νῆξ, βαρτόνος·
ὄρη δὲ νῆξ, ἀπὸ τοῦ
σκοτεινῆ, ἐπιθετικῶς, ὄρυ-
νται.]

ὄς, ubi expectes εἰ τις. 186.

[Cum Platonis loco com-
para hunc Xenophontis
Oecon. IV. 19. Ἐγὼ δὲ
καὶ τοῦτο ἡγούμαι μέγα
τεκμηρίον ἀρχόντος ἀρετῆς
εἶναι, ὃ ἂν ἐκόντες ἐπον-
ται, καὶ ἐν τοῖς δεινοῖς
παραμένειν ἐθέλωσιν.]

ὄσος. ὄσα etc. relatum ad
τά etc. 192. sq. [Hesio-
dus Fragm. p. 445. Loesn.

ὄσος. ἔσαν μύθηες ἡ
τοὺς ἀνδρας ποιησα. In
ουισσισμο Sardanapali
epigrammate alii habent
ταὐτ' ἔχω, ὄσος ἔφαγον—
alii τὸσος ἔχω, ὄσος
ἔφαγον—.]

ὄτε c. coniunct. 99.

οὐδενία, οὐδεμῆ. 8.

οὐνεκα. v. supra s. ἐνεκα.

οὐτος. καὶ ταῦτα, καὶ ταῦτα
μέντοι. 272. sq.

οὐχί saepe oblitteratum. 507.

ὄφισ priori producta. 71.

ὄφρα τε. 65.

II.

παρ' καιρον et παρα' καιρόν.
316.

παράτριβεν. 33.

παριδεῖν et περιδεῖν con-
fusa. 328.

pariter. 22.

παριώνυμος, πάριονος. 18.

Participia ubi naturam in-
duerunt nominum, in-
clinationis modum mu-
tant. 47.

πάσασθαι. 13.

πάσχειν. ἦν τι πάθω etc. 88.

πατρομήτωρ. 129.

πατροπάτωρ. 129.

πεισῖν. 327.

πειρῖν. 327.

περίδρομος. 45.

περιδεῖν et παριδεῖν confusa.
328.

περιτρέπειν. 132.

Pindarus. v. supra s. v.
ἐντράπηλος.

πιστός. 24.

Plato. 148. 169. 186.

πλίον. τί πλίον et τὸ πλίον
confusa. 125.

Pleonasmi. 27. sq. 172.

πλοκαμηῖς. 171.

ποικιλαμῆτις, ποικιλόμητις.

214.

ποικίλος. 40.

πολυγηθῆς. 240.

πολυχρόνιος. 191.

πῶν. πολλάκι πῶν, αἰεί πῶν.

177.

Praepositionum usus in eodem loco variatus ad idem significandum. 203.

προμῆτωρ. 129.

προπάτωρ. 129.

Pronominum formae plenae et encliticae. 5. Pronominis relativi syntaxis idiomatica. 64. sq.

πρὸς τίνος εἶναι. 91.

πρῶτος καὶ τελευταῖος καὶ μέσος etc. 3.

πυκάζειν. πυκάζας, πυκάζσας. 237.

πῶλος passim latet corruptum. 163.

Socraticus scriptor Eryxiae. 273.

Socraticus scriptor de lege. 273.

Sophocles. 9. 170. [Postiorem Sophoclis locum quod negavi mutandum esse, nolim ita intelligi, ac si etiam forma scripturae antiquae mihi probetur. Scilicet scribendum σοῦνεκα, quemadmodum scribimus τοῦνεκα.]

Sotades. 277. sq.

Sotadicum metrum. 277.

σπ. Ante has litteras an brevis corripitur. 131.

σποδιός. 131.

Strabo. 90.

Suidas. v. infra s. v. ὑπέθεος.

P.

παδιδός. 4.

πίπτειν, ῥίπτειν. 15.

Σ.

Σαλαμινάριτης, Σαλαμινάριξ. 115.

σιγηλός, σιγηρός. 324.

Σικελικός et Σικελός confusa. 55.

Simonides, v. infra s. v. τί. βισύρα. 7.

Σιονφος. De quantitate h. v. 40.

σκάπτειν ἐπιέλλη etc. 165. sq.

σύνφος priori producta. 71. 187.

Socrates an aliquid scripserit. 277.

T.

ταμείον, ταμειῖον. 324.

τάπης. De quantitate h. v. 76.

τᾶρα. 15.

τὲ non praepositur vocabulo ad quod refertur. 73. [Ne quis mihi opponat locutiones bimembres ellipticas, membris per τὲ alteramque copulam iunctis, ubi vox quam sequitur τὲ in priori membro, in posteriori ad alteram copulam subaudienda est. Quarum locutionum ratio cum viros graece perdoctos passim fugerit, aliquot exempla rei ceteroqui per vulgatissimae expromam. Plato T. XI. p. 8. Bip.

σοφίας τῆς τε σεαυτοῦ καὶ τῶν νῦν ἀνθρώπων. Plena locutio est: σοφίας τῆς τε σεαυτοῦ καὶ τῆς τῶν νῦν ἀνθρώπων. Ut multum falleretur, si quis copulam τὲ ad σεαυτοῦ referens praepositam voci suae diceret. Itaque non opus erat, ut in Philemonis fragm. XI. v. 7. Brunckius alterum articulum insereret (not. p. 270.). Panyasis fragm. I. v. 4. ὅς τ' ἐν δαίτῃ καὶ ἐν πολέμῳ —. Quis hęc tam parum sit λογικός, ut dicat τὲ pertinere ad ἐν δαίτῃ habeatque hoc pro exemplo copulae praepositae? Immo plena oratio est: ὅς τ' ἐν δαίτῃ καὶ ὅς ἐν πολέμῳ —. Eodem modo Aeschylus Prom. 489. sq. οἵτινές τε θεῖοι φύσιν, εὐώνυμοί τε, pro καὶ οἵτινες εὐώνυμοι. Pindarus Nem. I. 46. εὐ τε παθεῖν καὶ ἀκοῦσαι. plene: εὐ τε παθεῖν καὶ εὐ ἀκοῦσαι. Plato T. XI. p. 55. ὅτι τε οἶσθα —, καὶ ἐπιτετήθενκας —. plene: — καὶ ὅτι ἐπιτετήθενκας. Aeschylus S. c. Th. 1075. sq. Br. ὡσπερ τε πόλις καὶ τὸ δίκαιον —. plene: — καὶ ὡσπερ τ. δ. Nularum autem partium orationis frequentiores sunt huiusmodi ellipses, quam praepositionum. Plato T. V. p. 286. ἐν τῶν πλοίοις καὶ ναυαί. p. 295. ἐκ τε — τοῦ Πειραιεύς καὶ τοῦ ἄστεος. plene: καὶ ἐν ναυαί. et: καὶ ἐκ τοῦ ἄστεος. Add. not. p. 256.

ubi quod scripsi de Brunckio, fortasse scripsi paulo calidius. In Simonidis quidem loco vir celeberrimus verissime monuit copulam τὲ referendam esse ad vocem sequentem ideoque mutandum ordinem verborum: nam duo illa epitheta sunt unius eiusdemque ὄνου. Sed ubi de rebus agitur diversis, talis copulae positura talesque praepositionum ellipses toties occurrunt, ut qui exemplorum huius idiomatis numerum iniire velit, non minus ineptus sit, quam qui instituat numerare arenas.]

τελευτήν. v. τέρμα.

τέρμα, postremo. 164. [Nam Hoogeveenus ad Viger. p. 145. cum vulgari τέλος comparavit. Addo, item rarum, τελευτήν. Pindarus Nem. XI. 21. καὶ τελευτὰν ἀπάντων γὰρ ἐπισσοόμενος.]

τιθένας, τίθεσθαι. 92.

τίνειν, τίνυσθαι, τίνυσθαι. 29. 248.

τρέπεσθαι ἐπὶ τι, πρὸς τι. 30.

τρίβειν. 33.

τροφή et τροφή confusa. 157.

τροφῆν. De quantitate h. v. 162.

Tyrtaeus. 65.

Γ.

ὑγεία, ὑγίεια. 324. 325. 326. ὑπάγειν. 62.

ὑπερθεῖν c. genit. 237.

ὑπέρθεο. II. Stephanus Ind. in Thes. P. II. c. 140. C.: „ὑπέρθεον, Quod est supra numen divinum, vel numinis voluntatem.“ nullo huius adiectivi auctore citato. Robertus Constantinus cum aliis Lexicographis, item sine auctore: „ὑπέρθεον, ὑπὲρ τὸ θεῖον, ἢ τὴν τοῦ θεοῦ γνώμην, praeter numinis voluntatem.“ Omnes secuti sunt Hesychium aut Suidam. Sed in Hesychio recte monuit V. D. pro ὑπέρθεον legendum esse ὑπὲρ θεῶν: eodemque modo in Suida corrigendum est. Praeterea in Demonactis versu, qui est Brunckio in Monostichis v. 202., cum pro ὑπέρθεα e Stobaeo editum sit ὑπὲρ θεῶν, facile intelligitur, fidem huius adiectivi admodum dubiam esse. Schneiderus versum edidit tarpiter hiantem: Θνητός πεφουκώς μὴ φρόνει ὑπέρθεα. ὑπερτερία. 55.

Φ.

φαίνειν. φανείη, φανήη. 252. 243.
Philemon. v. supra s. v. τέ. φοίνιξ. 4. φοίνιξ an φοίνιξ. 215. sq.

Χ.

χαιτήεις. 152.
χαιτῆεις an graecum sit. 152.
χαλεφθεῖς etc. 13.
χάριν ένεκα posita έν πα-
γαλλήλων. 169. sq.
Chasmodiae osores. 108.
χέρνιψ. 66.
χουσίην, χουσίην. 215.
χωρίζειν. 9.
χωρίς. 9.

Ψ.

ψυδρός. 11. sq.
ψυδρός. 11. sq.

Ω.

ω correptum. 132. 156.
ω et ου per synizesin coalescunt. 50.
ων. 131. 155.

Pag. 20. not. ad v. 218. lin. 2. πόν. leg. πόν.